

Στο κατάμεστο από πιστούς και φιλόμουςους Συριανούς ιστορικό Θέατρο «ΑΠΟΛΛΩΝ» της Ερμούπολης, παρουσιάστηκε απόψε με μεγάλη επιτυχία η καταληκτική επετειακή εκδήλωση για την συμπλήρωση 200 ετών από την ανέγερση του εμβληματικού Ιερού Ναού της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Ερμούπολεως, προς τιμή και μνήμη για όσους συνέβαλαν, με το αίμα και τον ιδρώτα τους, στην ανέγερση του, για όσους διακόνισσαν το Θυσιαστήριό του και τον Άμβωνα του, για όσους διδάχθηκαν το λόγο του Θεού, συμμετείχαν στα Μυστήρια της Εκκλησίας, βαπτίσθηκαν, νυμφεύθηκαν και δέχθηκαν τον τελευταίο ασπασμό σ' αυτόν.

Με την αποψινή εκδήλωση, μετά την επιτυχή συναυλία παραδοσιακής Μουσικής το καλοκαίρι, την έλευση της ιεράς Εικόνας της Χοζοβιώτισσας ανήμερα της Μεταμορφώσεως και την τιμητική εκδήλωση προς τον Διδάσκαλο του Γένους Άνθιμο Γαζή, πριν ένα περίπου μήνα, ολοκληρώθηκε ο εορτασμός της ιστορικής αυτής επετείου.

Έμπνευση του Σεβασμιωτάτου κ. Δωρόθεου Β' ήταν οι εκδηλώσεις να επιλεχθούν με στοιχεία που αντιπροσωπεύουν την Ερμούπολη, τον πολιτισμό της, με τη συναυλία της Δημοτικής Φιλαρμονικής και την δυναμική παρουσία της στο σύγχρονο κόσμο, με ομιλία του Δημάρχου Σύρου-Ερμούπολης κ. Αλεξ. Αθανασίου.

Η εκδήλωση περιελάμβανε, στο πρώτο μέρος, μία οπτική περιήγηση στην ιστορία του ναού με μουσική υπόκρουση από την Δημοτική μας Φιλαρμονική με εμβατήρια, που έχουν μεταγραφεί από την Μαέστρο Αλίσ Λαμπάρς, ειδικά για τη Φιλαρμονική Δήμου Σύρου Ερμούπολης.

Στη συνέχεια, ο Δήμαρχος Σύρου-Ερμούπολης, κ. Αλέξανδρος Αθανασίου, με την εμπνευσμένη και τεκμηριωμένη ομιλία του, «ταξίδεψε» το πολυπληθές ακροατήριο στα χρόνια της ιδρύσεως της Ερμούπολης και της ανεγέρσεως του Μητροπολιτικού της Ναού, το κείμενο της οποίας παρατίθεται αυτούσιο κατωτέρω:

«Σεβασμιώτατε, Αγαπητοί μου,

επιτρέψτε αρχικά να σας κάνω κοινωνούς της μεγάλης τιμής, που μου προσέφερε η ιστορική συγκυρία, να είμαι, με την ψήφο των συνδημοτών μου Δήμαρχος της Ερμούπολης, μιας πόλης, που με την ίδρυση και τηνπολυεπίπεδη ανάπτυξή της, σηματοδότησε την οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ζωή της νεώτερης Ελλάδος, διεκδικώντας πολλές “πρωτιές”, όπως η ίδρυση σ' αυτήν του πρώτου πρώτου οργανωμένου Νοσηλευτικού Ιδρύματος, το 1825, που οι ρίζες τουανιχνεύονται στα προσκτίσματα του Μητροπολιτικού Ναού της Μεταμορφώσεως, όσο ακόμα μαινόταν ο πόλεμος της Ανεξαρτησίας του Γένους μας, του πρώτου Γυμνασίου, το 1833, του πρώτου Υποκαταστήματος της Εθνικής Τράπεζας το 1844, του πρώτου Ναυπηγείου, του ΝΕΩΡΙΟΥ, το 1861, του πρώτου στην Ελλάδα μνημείου του Άγνωστου Στρατιώτη, με απόφαση του ΔήμουΕρμούπολης το 1858, του πρώτου εργατικού Σωματίου το 1879, το οποίο, μάλιστα, τον ίδιο χρόνο κήρυξε την πρώτη απεργία στην Ελλάδα....

Στο σημείο αυτό, καταθέτουμε τη συμμαρτυρία τῆςμεγάλης Συριανῆς ποιήτριας Ρίτας Μπούμη-Παπαῖ:

«Ἡ γέννηση τῆς Ἐρμούπολης, ἡ ἐκρηκτικὴ τῆς ἀνάπτυξη στά ταραγμένα ἐπαναστατημένα χρόνια, ἡ ἀκμὴ τῆς, ἡ διεθνῆς λάμψη τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ τεράστια συμβολὴ τῆς στὸν Ἀγῶνα, ἀποτελεῖ τό δεύτερο, μετὰ τῆ νίκη, θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Τό θαῦμααὐτό συντελέστηκε ἀπό καταδιωκόμενους Ἕλληνες, πού

κατέφευγαν στίς άξενες άκτές τοῦ νησιοῦ μας, ρακένδυτοι, πεινασμένοι καί τρομαγμένοι από τίςσφαγές, τούς διωγμούς, τόν έξανδραποδισμό καί τήφρική. Μόνοι τους αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, ἀβοήθητοι, ἐγκαταλειμμένοι, παλεύοντας πρὸς ἄπειρα ἐμπόδια καίάντιξοότητες, ἀνάστησαν στό κέντρο τοῦ Αἰγαίου, μιάπόλη μεγάλη, πολυάνθρωπη, ὀργανωμένη, αὐτοδιοικούμενη δημοκρατικά, σφύζουσα ἀπόοικονομική καί κοινωνική δραστηριότητα, ἡ ὁποία δένέβοήθησε μόνο τήν Ἐπανάσταση νά σταθεί, ἀλλάἀποτέλεσε καί τό μοναδικό ἐμπορικό της λιμάνι....

....Στό λιμάνι τῆς Ἐρμούπολης ἔμπαιναν καί ἔβγαινανχιλιάδες σκάφη τό χρόνο, φορτωμένα σιτάρι γιά νάδιοχετευθεῖ στους τόπους, πού ὄριζαν οἱ ἐπαναστατικέςἀρχές. Καί ὄχι μόνο σιτάρι...Ἀλλά καί μπαρούτη καίπολεμοφόδια καί ἄλλα ἀναγκαῖα. Μπορεῖ ἡ Σύρα νά μήνἔστειλε τέκνα της στά πεδία τῶν μαχῶν, ὅμως δέχθηκε τούς πληγωμένους τοῦ Ἀγῶνα στό πρῶτο ἙλληνικόΝοσοκομεῖο, πού ἴδρυσε ἡ πλούσια καίἐμποροκρατούμενη Ἐρμούπολη. Δέχτηκε τά ὄρφανά του στά Ὀρφανοτροφεία της καί στά Σχολεῖά της. Τά δίδαξε τέχνη στά ἐργαστήριά της. Καί τά ταμεία της δέντσιγκουνεῦτηκαν σέ χρηματικά ποσά, ἐράνους. Ἔτσι, πού σύντομα νά γίνει ἡ Ἐρμούπολη ἡ μόνη ἐντόπια πηγή ἀντλησης ἐσόδων γιά τόν Ἀγῶνα.Ἡ τροφοδότρια σέχρημα. Ἡ προμηθεύτρια καί ἡ ἀνανεώτρια τοῦπολεμικοῦ στόλου τῆς Ἐπανάστασεως. Ἀκόμα καί τόκέντρο τῆς πληροφοριοδότησῆς της. Ὁ τόπος, τέλος, ὅπου πρωτοεφαρμόζονταν οἱ θεσμοί καί ὁ τρόπος ζωῆςμιάς Εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας, Διοίκηση, Δικαιοσύνη, Παιδεία, Κοινωνική Πρόνοια, Ὑγειονομία, Πολιτιστικά Ἰδρύματα, Ἐμπόριο, Ναυτιλία, Βιομηχανία, Ναυπηγική, Ἐργατικές Συντεχνίες, ὀργάνωση καί δύναμη, πού ἐπέτρεπαν στήν Ἐρμούπολη ἐπιβάλλουσα γνώμη στάδιάφορα σοβαρά γεγονότα τοῦ Ἀγῶνα.»

Ταυτόχρονα, θεωρώ σπάνιο και το προνόμιο, που μου επεφύλαξε η Ιστορία, η θητεία μου να συμπέσει με Επετείους, όπως αυτή των 200 χρόνων από την ανέγερση του Μητροπολιτικού μας Ναού, της Μεταμορφώσεως, την οποία αξιοχρέως τίμησε η Ιερά μας Μητρόπολη, υπό την ἔμπνευση και την καθοδήγηση του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Δωροθέου Β΄, τον οποίο συγχαίρω αλλά και ευχαριστώ, που μου ανέθεσε να εκφωνήσω την καταληκτική επετειακή ομιλία των εκδηλώσεων. Θεωρώ ιδιαίτερα εὔστοχη αυτή την τιμητική ανάθεση, διότι αποτελεί αναγνώριση του ρόλου που ανέλαβε και με επιτυχία επιτέλεσε η Τοπική Αυτοδιοίκηση, δια των τότε οργάνων της, στην ανέγερση του Μητροπολιτικού μας Ναού.

Σεβασμιώτατε, εκλεκτό ακροατήριο, γνωρίζουμε ὅλοι την ἀρρηκτη σύνδεση ναού και κοινότητας, που χαρακτηρίζει την Ελληνική παράδοση, από αρχαιοτάτων χρόνων.

Ἦδη, από τα αρχαῖκά χρόνια πυρήνας μιας κοινότητας, κώμης ἢ και πόλης ἦταν το ιερό και στα χριστιανικά χρόνια ο Ναός, ο οποίος αποτελούσε κέντρο ὄχι μόνο της θρησκευτικής, ἀλλά και της εθνικής, πολιτικής, κοινωνικής,οικονομικής και πολιτιστικής ζωῆς.

Αποτελεῖ παγιωμένη συνήθεια στην Ελληνική ιστορία, πρώτα να κτίζεται Ναός και ἔπειτα, γύρω του, να αναπτύσσεται η πόλη.

Την εντοπίζουμε στην ίδρυση των αποικιών, την παρατηρούμε στην Αρχαία Αθήνα, που δομήθηκε με κέντρο το ιερό της Ακρόπολης, στην Κωνσταντινούπολη, η οποία ἔπαψε να εἶναι Βυζάντιο, από τότε που κτίσθηκε η Αγία Σοφία, την ανιχνεύουμε στο θεσμό των Κοινοτήτων της Τουρκοκρατίας, ἀλλά και στη μετανάστευση των Ελλήνων τα νεώτερα χρόνια, καθώς, ὅπου εγκαθίσταντο Ἕλληνες, πρώτο μέλλημάτους ἦταν η ανέγερση Ναού.

Το σημειώνουμε και στην περίπτωση της προσφυγούπολης Ερμούπολης:
Την πολυαιώνια ελληνική παράδοση ακολουθώντας οι πρόσφυγες, τήρησαν το από Θεού άρχεσθε!

Το βιοτικό επίπεδο των ντόπιων κατοίκων της Σύρου, κατά την περίοδο της Ελληνικής Επανάστασης, ήδη είχε βελτιωθεί. Στο λιμάνι υπήρχε μια αξιόλογη εμπορική κίνηση και συριανά πλοίαρχα ήδη ταξίδευαν με τακτικά δρομολόγια στα λιμάνια της Ιταλίας, της Μαύρης Θάλασσας και της Αιγύπτου.

Οι πρόσφυγες κατέφυγαν αρχικά στον οικισμό της Άνω Σύρου φιλοξενούμενοι ή έναντι «χαμηλού μισθίου». Τις χρονιές 1821-1823 οι χιλιάδες πρόσφυγες στο λιμάνι στεγάστηκαν σε καλύβες και παράγκες, χωρίς καμία αίσθηση μονιμότητας στο νησί. Η εγκατάσταση σε προσχώσεις του λιμανιού αποφασίζεται από τους πρόσφυγες από ανάγκη, αλλά πολύ σύντομα σε αυτές τις προσχώσεις των πρώτων οικιστών ξεφυτρώνει μια μικρή πόλη.

Η περιοχή αυτή, όπου αργότερα αναπτύχθηκε η Ερμούπολη, ουσιαστικά δεσμεύτηκε από την ελληνική κυβέρνηση, χαρακτηριζόμενη ως εθνική. Έτσι τέθηκαν οι βάσεις για την αλματώδη ανάπτυξη του εμπορίου και τη δημιουργία της Ερμούπολης τη διετία 1824-1826, καθιστώντας τη Σύρο κέντρο του διεθνούς εμπορίου.

Οι ξεριζωμένοι επέλεξαν να παραμείνουν σε ένα νησί που παρείχε ασφάλεια και ένα ραγδαία αναπτυσσόμενο λιμάνι που προσέλκυσε πλήθος Ελλήνων και ξένων εμπόρων. Σίγουρα πολλοί πρόσφυγες, κυρίως Χιώτες μεγαλύτερης ηλικίας, ξαναγύρισαν στην πατρίδα τους. Όμως ως επί το πλείστον παρέμειναν στη Σύρο οι νέοι σε ηλικία, ορεξάτοι για δουλειά και αποφασισμένοι να πάρουν ρίσκα. Δεν είχαν να χάσουν και πολλά. Αντιθέτως, εάν πετύχαιναν, είχαν πολλά να κερδίσουν. Αυτοί οι νέοι σε ηλικία πρόσφυγες αγκαλιάστηκαν με τους Συριανούς και παρά τις δυσκολίες δημιούργησαν ένα θαύμα.

Κι έτσι γεννήθηκε η Ερμούπολη, γέννημα μόχθου κι επιμονής, η μοναδική πόλη που ιδρύθηκε από το μηδέν κατά τη διάρκεια του ξεσηκωμού του Γένους, η οποία υπήρξε αντίστοιχο του Χρυσού Αιώνα της Αρχαιότητας για τον 19ο αιώνα της νεότερης Ελλάδας.

Όμως πρωταρχικό μέλημα των πρώτων της πόλης μας οικιστών υπήρξε - πριν καν την πόλη και τα σπίτια τους χτίσουν, αλλά και το εμπόριο ξεκινήσουν - να θεμελιώσουν Ιερό, γιατί όλοι αυτοί, που κατά χιλιάδες είχαν καταφθάσει εδώ "ήσθάνθησαν άπαραίτητον την ανάγκη τοῦ ναοῦ, ἵνα δέωνται τοῦ Ὑψίστου καὶ ὡς ἄνθρωποι πολυπαθεῖς καὶ ὡς Ἕλληνες περιμένοντες τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἀγωνιζομένου Ἑλληνισμοῦ"

«Τώρα ἡ ἀνάγκη καὶ ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ἐνταῦθα Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ὑπερηύξησε τὴν πρόκαιρὸν προθυμίαν των καὶ οὕτω συνελθόντες μίᾳ τῶν ἡμερῶν εἰς τὸ Ἐπαρχεῖον τοῦτο, μᾶς ἐπαρρησίασαν ἀναφορὰν, τῆς ὁποίας ἴσον σᾶς περικλείομεν, ζητοῦντες τὴν ἄδειαν νὰ κατορθωθῇ αὐτό τό τόσο ἀναγκαῖον καί ἰερόν ἔργον, ἡμεῖς ὅμως μὴ δυνάμενοι ἀμέσως νὰ συγχωρήσωμεν τοῦτο, ἀγκαλᾶ καὶ ἰερόν ἔργον, ἐστοχάσθημεν κατὰ χρέος, νὰ ἀναχθῶμεν περὶ τούτου, εἰς τὴν ἐκλαμπρότητά σας, παρ' ἧς περιμένομεν, ὅσον τάχος, τὴν ὑμετέραν Σεβαστὴν περὶ τούτου διαταγὴν, ἵνα πράξωμεν τὰ δέοντα.

Αὐτὰ μέ ἐνθουσιασμό ἔγραφε ὁ Ἐπαρχος Μυκόνου καὶ Σύρας Αλέξανδρος Αξιώτης πρὸς τὸ Ἐκτελεστικὸ Σώμα τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, μέ Ὑπουργό τὸ Γρηγόριο Δικαῖο, τό γνωστὸ μας "Παπαφλέσσα", ἀποδεχόμενο τὰ ὅσα ὁ Ἐπαρχος Σύρας στό ἔγγραφο του ζητεῖ -

γνωρίζοντας ίσως τις αντιξοότητες κάτω απ' τισόποιες αυτός εργάζεται - και θέλοντας νά τόνδιευκολύνει, εισηγείται μέ λόγια ιδιαίτερα θερμά πρός τό Έκτελεστικό Σώμα, προκειμένου νά δοθεί ή άδεια γιάτήν άνέγερση τοῦ Ναοῦ μας.

Στό εισηγητικό του έγγραφο μέ ήμερομηνία 25-2-1824, ό Γρηγόριος Δικαῖος άναφέρει χαρακτηριστικά πώς: "...συμφέρει νά έκπληρωθῆ ή αίτηση τῶν κατοίκων τῆς νήσου ταύ- της, διότι ἐκεῖ εἶναι ἔλλειψις Ναῶν καίδιότι πρέπει ή Διοίκησις νά εὐχαριστήση τούς κατοίκους αὐτούς, οἵτινες ἄλλοτε ὑπέφερον πολλά.....

Το όνειρο των προσφύγων γίνεται πραγματικότητα.

Ένας αυτόχθονας Ορθόδοξος γέροντας δώρισε το οικόπεδο προκειμένου να κτισθεί ο Ναός. Ήταν ο πιστός Φραγκούλης Καπουράλης. Είναι ο πρώτος μεγάλος Δωρητής και Ευεργέτης αυτής της Εκκλησίας.

Όπως χαρακτηριστικά σημειώνει ο Έπαρχος Αξιώτης, «εφίλοτίμησα προσέτι τόν σεβάσιμον γέροντα να αφήση έκ τῶν ἑξακοσίων γροσίων της αγοραπωλησίας του οικοπέδου τα τριακόσια, χάριν συνδρομῆς διά τόν οίκοδομηθησόμενον Ναόν.

Τῆς ἐπαύριον προσκαλέσας εἰς τὸ Έπαρχεῖον διαφόρους τῶν ἐνταῦθα εὕρισκομένων ἐμπόρων, δεκαπέντε ὡς ἔγγιστατὸν ἀριθμόν, ἀνήγγει λα πρός αὐτούς το γεγονός, τοῖς ἐπαρουσίασα δὲ ἀμέσως καί ἔγγραφον, ὡς εἶδος προκηρύξεως, τοῦ μέλλοντος ἐγερθῆναι ἱεροῦ κτιρίου, εἰς τὸ ὁποῖον καί ἔδωκα ὁ ἴδιος τὸ ὄνομα

τῆς Μεταμορφώσεως καί παρεκάλεσα αὐτούς, δίδων το πρώτον παράδειγμα, να σημειώσουν ἀμέσως ἐπί τοῦ ιδίου την χρηματικὴν συνδρομὴν του ἑκάστος. Τοῦτο καί παραχρῆμα ἐγένετο, συναχθέντων εὐθύς περίπου τῶν γροσίων ὀκτώ χιλιάδων, ὡστε καί τῆ αὐτῆ ὥρᾳ διώρισαδιμελῆ ἐπιτροπὴν ἐπί τῆς οἰκοδομῆς, τόν τε ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει κύριον Νικόλαον Ταρμποχτζήν καί τόν κύριον Νικόλαον Φωκά...". Έτσι ενεργούσαν τότε, εκλεκτό ακροατήριο, οι τοπικοί άρχοντες και οι δημότες για το κοινό καλό!

Και κάτω απ'αυτές τις συνθήκες έγινε η θεμελίωση μιας Εκκλησίας ξεχωριστής, μεγαλοπρεπούς, που θα συγκέντρωνε στα σπλάχνα της τους νέους κατοίκους του νησιού, που ήθελαν η Εκκλησία να είναι κοντά τους ώστε να καταφεύγουν κάθε στιγμή που μπορούσαν για να προσευχηθούν, να παρηγορηθούν και να ζητήσουν την «εξ ὑψους βοήθειαν και δύναμιν».

Και ὑψωσαν γρήγορα και αποφασιστικά τον καλλίμορφο αυτό Ναό του Σωτήρος Χριστού, σύμβολο της σωτηρίας τους, αλλά και της ατομικής και συλλογικής τους μεταμορφώσεως, ο οποίος κατέστη πνευματικό και κοινωνικό και πολιτιστικό κέντρο της νέας πόλης!

Εδώ ακούστηκαν οι φωτισμένοι λόγοι των δασκάλων του Γένους, του Γαζή, του Κωνσταντά, του Βάμβα.

Εδώ σ'αυτή την ευρύχωρη βοτσαλοπλουμισμένη αυλή αναβίωσε η αρχαία Εκκλησία του Δήμου και εδώ, το 1826, αντήχησε και καταγράφηκε για πρώτη φορά το όνομα «Ερμούπολις», που ο Λουκάς Ράλλης πρότεινε και οι κάτοικοι με ιαχές απεδέχθησαν και έδωσαν στην πόλη, που με τα ίδια τους τα χέρια έχτισαν.

Μπροστά στο μεγαλόπρεπο, περίτεχνο και χρυσοσκάλιστο τέμπλο της ψάλθηκαν τα νικητήρια των ιερών αγώνων της Φυλής μας.

Στα μαρμαρόχτιστα κελλιά της, που είναι χτισμένα γύρω, σ' ένα πρόχειρο νοσοκομείο, το πρώτο της νεώτερης Ελλάδος, βρήκαν περίθαλψη «πληγωμένοι καπεταναῖοι, λαβωμένα παλικάρια, κτυπημένοι μπουρλοτιέρηδες», των οποίων οι πληγές υπό τον ίσκιο του Ναού στέγνωσαν και τα τραύματα επουλώθησαν, ανέστιοι

και πένητες βρήκαν καταφύγιο και ο Διδάσκαλος του Γένους Άνθιμος Γαζής, πάμπτωχος την 28η Νοεμβρίου 1828 απέθανε.

Το 1829 ο Μητροπολιτικός μας Ναός μετεβλήθη σε εκλογικό κέντρο, για τις πρώτες Βουλευτικές εκλογές, που προκηρύχθηκαν από τον Καποδίστρια, που, όμως, εν μέσω διαφωνιών και πρωτοφανούς εξάρσεως παθών, ματαιώθηκαν.

Από τον Άμβωνα του κοινοποιούνταν στους πολίτες νόμοι και αποφάσεις των Κυβερνήσεων.

Στον νάρθηκά του υπεδέχθησαν οι Ερμουπολίτες 3 φορές τον Ιωάννη Καποδίστρια και 7 φορές τον βασιλέα Όθωνα.

Στις 6 Απριλίου 1833 τελέστηκε μεγαλοπρεπές μνημόσυνο του Αδαμάντιου Κοραή με τη συμμετοχή όλων των πολιτών.

Κάτω από τους θόλους του επτά Μητροπολίτες Σύρου επευφημήθησαν 'Άξιοι Ποιμένες του λαού, του ίδιου λαού, που θα τους προέπεμπε αργότερα με βουβό πόνο στην αιωνιότητα, οι αοίδιμοι Δωρόθεος Στέκας, Φιλάρετος Ιωαννίδης, Αθανασιος Λεβεντόπουλος, Μεθόδιος Παπαναστασόπουλος, Αλέξανδρος Λυκούργος, Δανιήλ Κοντούδης και Άνθιμος Κομνηνός.

'Ηδη ο Μητροπολιτικός μας Ναός, Σεβασμιώτατε, εισέρχεται στην τρίτη εκατονταετία, υπό την πεπνημένη Αρχιερατεία Σας και την ανύστακτη μέριμνα των πατέρων Εμμανουήλ Συρίγου και Αντώνιου Βελούδιου, οι οποίοι έχουν ταυτίσει τη ζωή τους μ' αυτόν.

Στα νέα δεδομένα, που οι πολυποίκιλες εξελίξεις και ραγδαίες αλλαγές δημιουργούν, συνεχίζει την ιστορική του πορεία, φωτεινό και από παράδειγμα, ότι των Ελλήνων οι Κοινότητες, με ομόνοια και συνεργασία, φτιάχνουν άλλο γαλαξία! Καλά Χριστούγεννα!»

Το δεύτερο μέρος της συναυλίας περιέλαβε κομμάτια, που συνέδεαν γνωστά κλασσικά θέματα με χριστουγεννιάτικες μελωδίες, σε μεταγραφή, τα περισσότερα, της Μαέστρου κας Αλίσ Λαμπάρς.

Μετά την ολοκλήρωση της συναυλίας, που καταχειροκροτήθηκε ενθουσιωδώς από τους ακροατές, ο Σεβασμιώτατος κ. Δωρόθεος Β', αφού αναφέρθηκε στην πρωτεύουσα θέση που κατέχει η Σύρος και η Ερμούπολη στο Αρχιπέλαγος του Αιγαίου και στην δισαιώνια πνευματική προσφορά του Μητροπολιτικού Ναού της Μεταμορφώσεως, ευχαρίστησε τον Ιερό Κλήρο, το Δήμαρχο Σύρου-Ερμούπολης κ. Αλεξ. Αθανασίου, τον οποίο και ενθέρμως συνεχάρη για την εντυπωσιακή, όπως είπε, ομιλία του, τους Αντιδημάρχους και Δημοτικούς Συμβούλους, τον Εισαγγελέα Εφετών Αιγαίου, τον Διοικητή της 6ης Περιφέρειας Λ.Σ., τους Αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ. τους Προέδρους τοπικών φορέων και συλλόγων και τους προσελθόντες ακροατές, για την παρουσία τους.

Ευχαρίστησε, ωσαύτως, και συνεχάρη εγκαρδίως τον Αρχιερατικό Επίτροπο Σύρου, Πρωτοπρ. Φλαβιανό Αλμπέσκου, ο οποίος ανέλαβε όλο το βάρος της έμπνευσης, της διοργάνωσης και της άρτιας παρουσίασης της Εκδηλώσεως.

Τέλος συνεχάρη με θερμούς λόγους την Μαέστρο κα Αλίσ Λαμπάρς και τα Μέλη της Δημοτικής Φιλαρμονικής, για την καθόλου προσφορά τους στα πολιτιστικά δρώμενα της Σύρου και την αποψινή μουσική πανδαισία και απένειμε, τιμής ένεκεν, στη Φιλαρμονική του Δήμου Σύρου- Ερμούπολης τον αναμνηστικό Σταυρό των 200 ετών του Μητροπολιτικού Ναού, ευχόμενος σε όλους για τα Χριστούγεννα.